

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.359 van 28 augustus 2000
in de zaak A. 86.835/VII-19.483.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. FLAMAND,
kantoor houdende te DEURNE (ANTWERPEN),
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van ex-Joegoslavische nationaliteit, op 20 september 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 4 augustus 1999;

Gelet op de beschikking van 3 november 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 juni 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. FLAMAND, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van ex-Joegoslavische nationaliteit, komt in België binnen op 27 juli 1993 en verklaart zich op 12 september 1995 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Servo-Kroatisch, met behulp van een tolk. Op 14 september 1995 wordt hem een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten gegeven. Verzoeker gaat hiertegen in dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, die de beslissing bevestigt op 3 april 1996.

1.2. Op 22 oktober 1997 deelt de Ambassade van Macedonië verzoeker mee dat hij niet in het bezit is van de Macedonische nationaliteit.

1.3. Op 30 juli 1998 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in, zonder het land te hebben verlaten na de eerste asielprocedure te hebben doorlopen. Bij zijn asielaanvraag verzoekt verzoeker om de bijstand van een tolk die de Macedonische taal machtig is. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Servo-Kroatisch, met behulp van een tolk.

1.4. Op 7 januari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 1999 tot weigering van verblijf, luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 8 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Macedonische taal machtig is.

Betrokkene, die tot de zigeunergemeenschap van Skopje ('Voormalig Joegoslavische Republiek Macedonië) beweert te behoren, diende een eerste asielaanvraag in op 12 september 1995, waarvoor het Commissariaat-generaal op 3 april 1996 in beroep een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Op 30 juli 1998 diende hij een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 januari 1999 onontvankelijk verklaard werd. Betrokkene beweerde na de weigering van zijn eerste aanvraag niet naar zijn geboorteland te zijn teruggekeerd. Ter staving van zijn tweede aanvraag

verklaarde betrokkene dat hij na zijn eerste weigering in 1996 geprobeerd heeft om via de Macedonische ambassade in België de nodige documenten te bekomen om naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren, maar dat hem deze documenten, ondanks verschillende pogingen, steeds geweigerd werden en hem in maart 1997 door de ambassade daarentegen een document werd overhandigd waarin vermeld staat dat hij de Macedonische nationaliteit niet bezit. Volgens betrokkene slaagde hij er niet in officiële Macedonische documenten te bekomen omdat hij op het ogenblik van het uiteenvallen van ex-Joegoslavië en de onafhankelijkheidsverklaring van Macedonië (september 1991) niet in zijn geboorteland aanwezig was.

Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legde betrokkene bovendien volgende documenten neer : een arbeidskaart van het bedrijf uit Skopje waar hij, luidens zijn verklaringen, tot 1990 of 1991 gedurende acht jaar gewerkt zou hebben, en een (in het Frans opgesteld) attest van de Macedonische ambassade in Brussel, dd. 28 maart 1997, dat betrokkenes Macedonische nationaliteit en staatsburgerschap formeel ontkent.

Opgemerkt moet worden dat de toekenning van de nationaliteit of het staatsburgerschap van een land (inclusief de procedure en de voorwaarden hiervoor) tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort. Het louter feit de nationaliteit van een welbepaald land niet te verkrijgen volstaat echter niet om te besluiten tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Aangezien betrokkene uitdrukkelijk verklaarde dat de Macedonische ambassade in Brussel als reden voor het niet toekennen van de Macedonische nationaliteit het feit aanhaalde dat hij zich op het ogenblik van de onafhankelijkheid van de V.J.R.M. (eind 1991) niet in het land bevond en er nadien ook lange tijd niet verbleven heeft, dient in casu te worden besloten dat betrokkene geen feiten of elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat hem de Macedonische nationaliteit geweigerd zou zijn omwille van één van de motieven voorzien in voornoemde Conventie. Ook uit het voorgelegde attest van de Ambassade blijkt dat betrokkene de nationaliteit niet zou bezitten omdat hij niet zou ingeschreven zijn in het bevolkingsregister in Macedonië. Er kan echter geenszins uit afgeleid worden dat het negatieve antwoord van het Ministerie van Binnenlandse Zaken een uiting zou zijn van vervolging om één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te

weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de motivering van de bestreden beslissing totaal voorbijgaat aan de verklaring van verzoeker met betrekking tot zijn behoren tot de zigeunergemeenschap van Skopje, dat de interpretatie van het attest van de Ambassade van Macedonië in strijd is met de tekst zélf van het attest, doordat het attest van de Ambassade beide feiten (enerzijds het niet hebben van

nationaliteit, en anderzijds niet-inschrijving in het bevolkingsregister) naast elkaar plaatst zonder ze oorzakelijk met elkaar te verbinden;

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat verzoekers asielaanvraag "kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève", op basis van het tweeledige motief dat de toekenning van de nationaliteit of het staatsburgerschap van een land tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort en dat het loutere feit de nationaliteit niet te verkrijgen op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te voeren; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voorbijgaat aan de verklaring van verzoeker dat hij behoort tot de zigeunergemeenschap; dat immers verzoeker zelf heeft verklaard dat hij, indien dat mogelijk zou zijn, wenst terug te keren naar zijn land van herkomst; dat hieruit volgt dat het subjectieve element "vrees", dat een constitutief element is om te voldoen aan het begrip vluchteling, afwezig is; dat het eerste middel op het eerste gezicht niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede, derde en vierde middel de schending aanvoert van artikel 52, § 1, 2 b, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951, van artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950;

3.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een

verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat uit de bespreking van het eerste middel op het eerste gezicht blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf kon bevestigen; dat het tweede, derde en vierde middel niet ernstig zijn;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op achtentwintig augustus
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.